

Hur minska mäns våld mot kvinnor?

Publicerad här den 8 mars 2017

SPALTMIL HAR SKRIVITS om hur män gör sig skyldiga till fysiskt våld mot kvinnor. I debatten läggs vanligen allt ansvar för detta på männen. Såväl på de män som utövar våldet som på dem som inte gör det. Männen ska lära sina söner att inte uppföra sig så. Kvinnorna ska inte behöva ändra på sitt sätt att vara eller på sitt sätt att klä sig. Om man verkligen vill minska mäns våld mot kvinnor, är detta ett kontraproduktivt ställningstagande.

Det fysiska våldet är synligt. Det psykiska våld som kan leda till det fysiska syns inte. Tjejer retas, killar slåss heter det redan i skolåldern. Tjejerna förblir som vuxna verbalt överlägsna killarna. När mannens argument tryter i en dispyt finns risken att knytnävarna kommer fram. Trots allt han kan ha lärt sig av sin pappa en gång.

Många mobboffer har sagt att det inte är smärtan av slagen som är det värsta. Den går över. Värre är det med orden som biter sig fast. Kvinnorna skulle kunna medverka till att minska risken för deras döttrar att utsättas för våld om de sade till dem att vara varsamma med orden och försöka att undvika gräl om pengar och sex.

Naturen har med få undantag utrustat allt mankön med en drift att närma sig det motsatta könet. För vissa är driften starkare än för andra. De kan komma att närma sig tjejer, tafsa på dem och i värsta fall våldföra sig på dem. Risken för att de ska triggas att göra detta lär vara större om tjejerna är lättklädda, urringade och med kortkorta kjolar. Kvinnorna skulle kunna medverka till att minska risken för deras döttrar att utsätts för sådant våld om de sade till dem att undvika utmanande klädsel, särskilt om de ska trängas med andra människor i en folksamling.

Men detta kan många aktiva feminister inte tänka sig att göra. För dem är det självklart att allt ansvar ska vila på männen och att tjejerna inte ska behöva ändra på sitt sätt att vara eller klä sig. Med den inställningen bidrar de inte till att mäns våld mot kvinnor blir mindre. Tvärtom.

Jag är medveten om att jag genom detta kan komma att stämplas som manschauvinist. Men det bär jag med jämnmot i vetskapen om att jag förra året firade diamantbröllop (60 år) med min livskamrat, som är en lika aktiv feminist som min dotter.